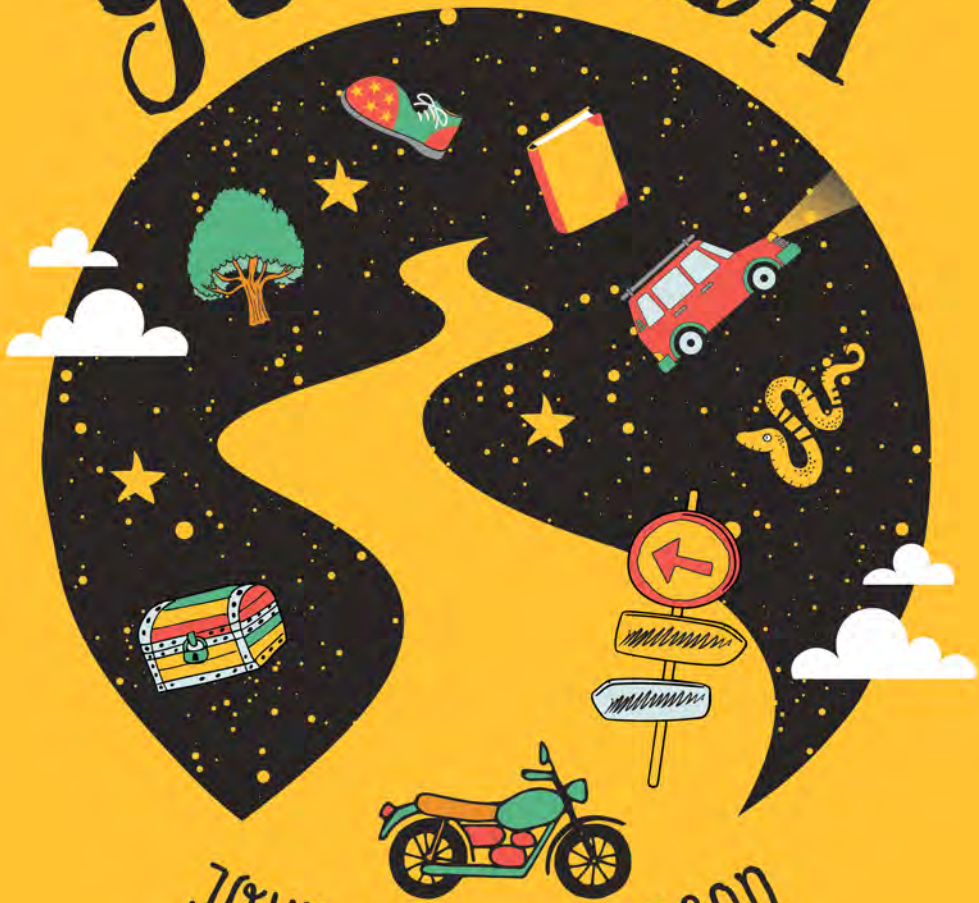

TUHAFLIKLAR AİLESİ YOLLARDA

JOHN DAVID ANDERSON

TÜRKÇELEŞTİREN:
İPEK GÜNEŞ ÇIĞAY

 tudem

TUHAFLIKLAR AİLESİ
yOLLARDA

JOHN DAVID ANDERSON

TUHAF LIKLAR AİLESİ YOLLARDA

© 2020, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2019, John David Anderson

İlk baskı 2019 yılında ABD’de *Finding Orion* adıyla
bir Harper Collins Publishers markası olan Walden Pond Press
tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: John David Anderson
TÜRKÇELEŞTİREN: İpek Güneş Çığay
EDİTÖR: Irmak Ertaş
DÜZELTİ: Ümit Mutlu
SON OKUMA: Özge İpek Esen
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Başak Matbaacılık Tanıtım Hizm. İth. İhr. Tic. Ltd. Şti.
Çınar Mahallesi Çankırı Bulvarı No:108 Akyurt/Ankara
Tel: 0 312 397 16 17

Birinci Baskı: Mart 2021 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-474-7

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 45790

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt
ya da diğer yollarla iletilemez.

TUHAFLIKLAR AİLESİ
yOLLARDA

JOHN DAVID ANDERSON

tudem

John David Anderson

ABD Indianapolis'te doğdu ve büyüdü. Indianapolis Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı eğitimi aldı ve aynı alanda Illinois Üniversitesi'nde yüksek lisans yaptı. 2007'den beri çocuklar için yazıyor. Çikolata tutkunu olan yazar, muhteşem eşi ve iki kavgacı çocukla birlikte, Indiana'da yaşamını sürdürüyor. Bir oturuşta yedi top dondurma yiyemese de bunun kulağa müthiş bir fikir gibi geldiğini düşünüyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Üç Çocuk, Bir Öğretmen ve Unutulmaz Bir Gün (*roman*)
Tuhafıklar Ailesi Yollarda (*roman*)

*Sevgi dolu aileme.
Tuhaf kalın.*

“Bize bir şeyin değerini öğreten,
çoğunlukla onu kaybetmek olur.”
Arthur Schopenhauer

“Ey okur, anıt arıyorsan etrafına bak.”
Sör Christopher Wren’in mezar taşındaki yazı

SAMATAYA HOŞ GELDİNİZ

Tuhafoğlu Baba hakkındaki gerçeklerin ortaya çıktığı gece, akşam yemeğinde jelibon yemiştim.

Avuç avuç jelibon değil. Tek jelibon. Bir adet.

Tuhaf görünse de alişkindim buna. Tuhafoğlu ailesinde günün iştah aıcısı olarak sık sık jelibon yenirdi.

Çok kısa süre önce camsille silindiği için hl amonyak kokan cam masanın etrafında oturuyorduk. Dudaklarına mor ruj sürmüş olan ablam Cass, *Hamilton* mzikalinden rap parçaları mırıldanıyordu. Saçları iki yandan toplanmış kk kız kardeşim Lyra da kucağındaki cep szlgn tetkik etmekte ve “tetkik etmek” gibi, hava atabileceği yeni sözcükler ğrenmekteydi. Annem ve babam ise sanki haklarında bir tür tersine-uzaklaştırma emri varmış ya da yasa gereği birbirlerinin dibinde oturmaları şartmış gibi omuz omuza duruyordu.

Bense dirseklerimi masaya dayamış ve avularımı yanaklarıma bastırmış hâlde, tabağımdaki yapayalnız jelibon tanesine bakarak, *Kesinlikle evlatlığım*, diye düşünüyordum.

Zaman zaman aklıma düşen bir fanteziydi bu: Annemler oturup bana belgeler gösteriyor ve gerçek ailem hakkında uzun bir açıklama yapıyorlardı. Terk edildiğim yetimhaneyi gösteriyorlardı. Sözde annemin, beni bir düzine kadar zırlak veledin arasından nasıl seçtiğini anlatıyorlardı. Ya da belki, gizemli bir durum vardı: Gecenin bir yarısında sepet içinde kapıya bırakılmıştım. Karanlık bir ormanın ortasında, a kurtlara yem olmaktan son anda kurtarılmış da olabilirdim. Veya uzaydan dünyaya düşmüş ve bir

kraterin ortasında parmağımı emerken bulunmuştum. Böyle olması beni bir *uzaylı* yapsa da durumun bu olmadığından son derece emindim; bu evde dünya dışından birileri varsa, bu kesinlikle ben olamazdım.

Biliyorum. Herkesin ailesi azıcık kaçıktır. Ama kaçık aileler var... bir de Tuhafoğulları var.

Kocaman beyaz tabağın ortasında, karın içinden fırlamış bir filiz gibi duran bejli kahverengili jelibonu çatalımla dürttüm. Onu ilk deneyen ben olmayacaktım.

“İtiraf etmem gerek, bu defa kendimi de aştım,” dedi babam, gözlüğünü burnunun üzerine iterek.

Dr. Fletcher Tuhafoğlu. Tuhafoğlu ailesi kaçıklar treninin konduktörü. Göğüs kısmında *Bilim Möörçekten Harika* yazan inek desenli laboratuvar önlüğü ile iki düzine rüküş, aşırı renkli papyonun sahibi. “Zeki ama tuhaf”ların şahikası, acayıpliğin kitabını yazan bir adam. Babam, 1980’lerdeki tüm çizgi filmlerin tema şarkılarını ezbere bilir, devamlı onları mırıldanır ve kendisine eşlik etmem için bana yalvarır. *Snork* nedir bilir misin? Gazozunu çok hızlı içtiğinde ağzından çıkacak bir sesi andırsa da, aslında kafalarının üzerinde bükülebilir pipetler olan, sinir bozucu bir sualtı yaratığı ırkının adı. Bu çizgi filmin tema şarkısı ise gelmiş geçmiş en kötü beste ve babam onun sözlerini ezbere bilir. *TaleSpin* ve *Gobots*. *Muppetlar* ve *Müfettiş Gadget*. Bilmediği yoktur. Bu durumu, televizyon ekranına yapışık hâlde geçirdiği cumartesi günlerine bağlıyor ama bence, hiçbir zaman büyümeye tenezzül etmemesi yüzünden. Ya da belki çok hızlı olgunlaştığı için çocukluk zamanlarına geri dönmeye çalışmasından.

Bu, meslek olarak şeker yapımını seçmesini de açıklayabilir. Babam, kasabadaki Kaslan Şeker Fabrikası’nın aroma konusundaki başkimiyacısıdır. Organik kimya alanında doktorası var ve karpuz aromalı şekerlemenin sahip olduğu lezzeti meydana getiren bileşi-

ği şıp diye ezberden söyleyebilir. (Örneğin, gerçek karpuzla hiçbir ilgisi olmadığını.) Hatta istersen, oyun hamuru ile McDonalds kızarmış patatesi arasındaki kimyasal bağı açıklayarak, sevdiğin bir tattan ömrün boyunca tiksinnene yol açabilir.

Ama çoğunlukla jelibon yapar. Kaslan'ın medariftiharı, Yüz Aromalı Gizemli Jelibon Paketi'ydi ve o yüz aromanın yirmi yedisinde babamın imzası vardı. Tıpkı o anda tabağında duran iştah açıcı jelibon gibi.

Ablam kendi tabağındaki jelibonu, tanımlayamadığı ölü bir böcekmiş gibi ileri geri yuvarlıyordu. “Geçen seferki gibi sarımsak aromalı değil, değil mi? Çünkü bence zaten son seferde o tadı mükemmel hâle getirmiştin.”

Katıldığımı belli etmek için başımı salladım. Babamın sarımsaklı jelibonu, şeker kıvamındayken son derece iğrenç olsa da gerçek sarımsak tadındaydı. Yine de sırf bir parça şekerlemeye bir şeyin tadını verebiliyorsun diye, bunu yapman şart değil.

“Sarımsaklı değil, söz,” diye güvence verdi babam.

“Koltukaltı tadında mı yoksa?” diye sordu Lyra, normal bir ailenin sofrasında oturan on yaşındaki bir çocuktan beklenmeyecek bir şekilde. *Normal* bir sofradayken böyle bir soru anca komiklik olsun diye sorulabilirdi ama kız kardeşimin yüz ifadesi gayet ciddiydi.

“Hayır. Kötü bir şey değil. Bu defakini seveceksiniz. Aslına bakarsanız, koltukaltlarının tam olarak nasıl koktuğunu ayırt etmede zorluk çekiyoruz. Kimyasal birleşimi son derece karmaşık çıktı.” Babam kaşlarını çattı. Aile fertlerinin (bir vicdani retçi hariç) bu masanın etrafında oturup boyunlarını uzatarak kendi koltukaltlarını yalamasının ve aldıkları tadı, not alarak dinleyen babama tarif etmesinin üzerinden pek çok hafta geçmişti. “Misk gibi,” denmişti. “Tuzlu,” denmişti. Lyra'nın yanıtı ise “O kadar da kötü sayılmaz,” olmuştu. O henüz ergenliğe girmede tabii; koltukaltı tadının, yaşla birlikte kötüleştiğini tahmin ediyorum.

Gerçi bunu bilemem. Çünkü koltukaltımı bilim *ya da* şekerleme adına yalamayı reddetmişim. En azından tarçın aromalı deodorant yapılına dek; ki babam büyük olasılıkla bunu da yapardı.

“Sorun değil, çünkü bu defaki, koltukaltı aromasının pabucunu dama atacak cinsten!” Babam son eserini denememizi beklerken heyecandan yerinde duramıyordu.

Doğal olarak Cass önce davrandı. Her zaman en büyük, en cesur çocuk rolünü üstlenmeye hazırdır. Burnunu bile tutmadan, jelibonu tümüyle ağzına atıp yavaşça çiğnedi ve yüzünü buruşturdu. Harika bir işaret sayılmazdı. “Vay canına! Yoksa bu?..”

“Kesinlikle öyle!” diye cevapladı babam, parlayan gözlerle. Beklenti içindeydi.

Cass biraz daha çiğnedi, yutkundu, gözleri pörtledi. “Baba, bu... harika!” dedi sonunda. Sözlerinin desteklemesini bekledim; jelibonun o berbat tadından kimse eksik kalmasın diye blöf yaptığından emindim. Olur da kusar ve kusmuğu masanın ortasında duran plastik çiçekleri (annemin çiçek tozuna alerjisi var) aşıp üzerime gelir diye, sandalyemi azıcık geri kaydardım. “Hadi çocuklar, siz de denemelisiniz,” diye teşvik etti bizi Cass.

Jelibonu iki parmağımla gönülsüzce kavradım ve içgüdüsel olarak kapanan dudaklarıma götürdüm. Bu yoldan daha önce geçmiştik; yani dudaklarım ve ben. Küflü rokfor peyniri? Tadıldı. Kesik süt? Tabii ki. Turşu ve hatta paçuli bile tattık. Tat alma cisimciklerime fazlasıyla ihanet etmişim; bu nedenle artık kendilerini savunmak için dudaklarımla işbirliği içine girmişlerdi. Bu ailede her an tetikte olmak şarttır.

Dilim, ağzımın içinde geri çekildi.

“Hadi Orion, ye gitsin. Gayet güzel,” dedi Lyra, kendisinininkini yutarak. “Korkak tavukluk etme.”

Masadaki herkes kıkırdadı. Kafamın içinde alarmlar çalıyordu.

“Ne? Komik olan ne? Tadı korkunç, değil mi? Bu yüzden gülüyorsunuz. Kesin koltukaltı aromalı. Koltukaltı aromalı bir jelibon bu!”

“Hayır,” diye güvence verdi annem. “Hiç de öyle değil. Bize güven. Tadı güzel. Dene bak.”

Bunu diyen kız kardeşlerimden biri olsaydı denemeyi reddederdim ama annem farklıydı. Ona güveniyordum. Çekinerek, dilimin ucunu jelibona değdirdim. Gözlerimi yumup azıcık ısırıldım. Babamın laboratuvarında üretilen tüm o yapay tatlar dilime hücum ederken salgı bezlerim alarma geçti.

Ve sonra birden, şakayı çaktım.

Tavuk. Kızarmış tavuk aromalı bir jelibondu bu. Son derecede de tuhaftı.

Yani... tadında sorun yoktu. Hatta tam anlamıyla kızarmış tavuk tadındaydı ama sonuçta o bir jelibondu ve jelibon çiğnemenin, KFC'nin nar gibi kızarmış çıtır tavuğunu çiğnemekle hiçbir alakası yoktu. Bununla birlikte, bir şekilde beynimi kandırabilen o tuzlu, lezzetli tat aynıydı. Yavaşça çiğneyip yuttum.

“Oh,” dedim.

Büyük başarıydı. Babam bir tür dâhi olmalıydı.

Gerçi Victor Frankenstein da öyle sayılırdı...

“Gördünüz mü? Ne demiştim size?” dedi babam. “Tuzlu tatları taklit edebilen bileşiği nihayet mükemmel hâle getirdik. Tamam, pastırmalı jelibon epeydir piyasada ve Slugworth'ler de sosis tarifinde işi kıvırdıklarını sanıyorlar ama açıkçası sosislerinin tadı köpek maması gibi. Öte yandan bu... bu gerçekten çığır açıcı bir buluş olabilir!”

“Slugworth'ler”, Kaslan Şekerlemeleri'nin en büyük rakibi olan Garvadill Gıda'daki ifadesiz, kalpsiz, ruhsuz, entrikacı bilim insanları topluluğuna babamın taktığı isim. Yani, babam onları böyle

tanımlıyor. Garvadill, yapay aromalar üretip bunları tüm dünyadaki gıda üreticilerine satıyor. Üretilen tarifleri sadece Kaslan'ın meşhur şekerlemelerine özel olarak kullanan babamın şirketinin aksine, Garvadill büyük şirketlere çalışıyor. Onlar yalnızca işin maddi yönüne bakan, küresel, büyük ölçekli, kana susamış bir avuç korsan; buna karşılık, günde dokuz saat çalışan babamın tek amacı bizi doyurmak ve tüm çocukların yüzüne bir gülümseme kondurmak. Tabii, yedikleri şekerler yüzünden tüm dişleri çürüyene ve gülümseyecek hâlleri kalmayana dek.

Babam, Garvadill'in, formülleri çalarak rekabete hile karıştırdığını iddia etse de, bunu hukuki anlamda kanıtlayamamıştı. Biraz abartıyordu elbette, sonuçta *şekerden* bahsediyoruz, ama Slugworth'lerin formüllerin peşinde olduğundan emindi. Bu sebeple aroma formüllerine nükleer roket kodu muamelesi yapıyordu. Çok ama çok gizli bilgiydi. Az önce yediğim kızarmış tavuklu jelibonu, tabağıma gelene dek muhtemelen sadece bir veya iki kişi tatmıştı. İlk tadanlardan biri olmanın kendimi özel hissetmemi sağlayacağını düşünebilirsin. Tabii bir dahaki tadımda karşıma kuşkonmaz veya süzme peynir aroması çıkma ihtimalini düşünmezsen.

Babam keyiften kıpır kıpırdı. “Garvadill'deki o sersemeler, bu tarif için *her şeylerini* verirler. Üretim konusunda çözmemiz gereken bazı sorunlar var, ancak olasılıklar sonsuz. Bu bileşim sayesinde pirzolalı jelibon, rostolu jelibon, hindi füme ve but aroması yapmakta sorun yaşamayacağız. Kim bilir... bir gün tam olarak fileminyon tadında bir jelibon bile elde edebiliriz. Harika olmaz mı?”

Harika olduğu kesindi. Başka ne harika olurdu, biliyor musun? *Gerçek* bir akşam yemeği.

“Harika, baba. Gerçekten,” dedi Cass. “Başardın!”

“Evet baba,” diye tekrarladı Lyra da. “Tadının bu kadar benzer olması, ziyadesiyle fevkalade.”

Cass'le birlikte babamı alkışladılar ve o da tabağının üzerine

eğilerek selam verdi. Ailemle yaşamak bazen bir ucube gösterisinde bulunmaya benzer. Hani şu eski, gezici sirklerdeki gibi. Bir de palyaçomuz olsa tam olurdu. Ya da bir fil gösterimiz.

Babam bir şey beklermiş gibi bana bakınca, henüz bir yorumda bulunmadığımı fark ettim. Nedense tüm ailenin onayına ihtiyaç duyardı. Her şey için. Bize her zaman, papyonunu beğenip beğenmediğimizi veya Kaslan Şekerlemeleri'nin son reklamı hakkında ne düşündüğümüzü sorup dururdu. O bayat esprilerinden birine gülünmezse, gerçekten hayal kırıklığına uğrardı. Genelde onun suyuna giderdim. Böylesi daha kolaydı.

“Ne diyeyim... onlara tamamen katılıyorum.” Küçük kız kardeşimi işaret ettim. “Benzerliği ziyafet felaketinde.”

Havali sözcükleriyle dalga geçtiğim için bana homurdanan Lyra'yı görmezden geldim. Onunla alay ettiğimi düşündüğünü biliyordum ama çoğu zaman ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmazdı. Karşımda oturan Cass, *Hamilton* müzikalini rap şeklinde söylemeye kaldığı yerden devam ettiği için, onun da ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ailemin her üyesi farklı bir dil konuşuyordu sanki.

Annem ayağa kalkıp babamın kelleşmeye başlayan kafasını öptü.

“Seninle gurur duyuyorum tatlım,” dedi. “Harikaydı. Ne yazık ki bu akşam yemeği için fırında makarna yaptım, bu yüzden canınız kızarmış tavuk çektiyse şansınıza küsün.”

Aslında kızarmış tavuk havasına girmiş sayılırdım. Tadı damağымda kalmıştı. Yüzü keyifle aydınlanan babam, sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını zaferle kavuşturdu.

“Fileminyon,” diye fısıldadı. “Bu, fabrikamıza bir servet kazandıracak, bakın buraya yazıyorum.”

Masanın karşısında, Cass tekrar rap yapmaya başladı. “*Yapmadığım milyonlarca şey var. Ama sen bekle de gör!*”

Peçetemi buruşturdum ve dikkatini çekmek için ona fırlattım. Geçtiğimiz yıldan beri yürürlükte olan kuralı anımsatarak, “Masada müzikal şarkısı söylemek yok,” dedim. Gerçi bu, gerçek bir kuraldan çok, süregelen bir talepti ve bunu zorla kabul ettirmeye çalışan da sadece bendim.

Peçete topağımı gerisin geriye fırlatarak, “Ablana eşya fırlatmak yasak,” diye çıkıştı Cass. Sırf beni kızdırmak için daha da yüksek sesle rap yapmaya devam etti. Onu masanın altından tekmelemeye çalıştıysam da ıskaladım ve ayak başparmağımı masanın ayağına çarptım. Kızarmış tavuk aromalı bir servetin hayallerinde kaybolan babam, olan bitenin farkında değildi.

Susmak bilmeyen, sinir bozucu bir ablayı konu alan kendi rap şarkımı uydurmak üzereydim ki kapı çaldı. Kız kardeşlerimle birlikte sandalyelerimizden fırlayıp koridor boyunca koşturduk ama kapı kulbuna önce ben el attım. Bir umut, belki de kapıyı çalan, beni terk edip bu kaçıklar evinde yaşamaya mecbur bıraktıkları için vicdan azabı çeken gerçek ailem tarafından tutulmuş bir özel dedektif olabilirdi.

Ama gelen, özel dedektif değildi.

Aslına bakarsan kapıda bir palyaço duruyordu.

Sirk kadrosu tamamlanmıştı.

*

“Anneeee! Kapıda bir palyaço var!” diye seslendi Lyra, omzunun üzerinden. Bu cümlesi, akşamın en tuhaf lafları yarışmasında, “Koltukaltı aroması mı?” sorusunu alt etmeye adaydı.

Palyaço belli belirsiz gülümsedi. Turuncu saçının iki tutamı, boynuz gibi havaya dikilmişti; çirkin burnuna ve devasa palyaço ayakkabılarına uyumlu, parlak kırmızı renkteki dudak boyası tüm ağzını çevrelemişti. Beyaza boyalı yüzünde, al yanakları dur lam-bası gibi parlıyordu. Rengârenk yıldızlarla bezeli gökkuşağı ren-

gindeki kıyafetini, babamın koleksiyonundakileri andıran puantiyeli bir papyon tamamlıyordu. Palyaço giysisindeki etikette adının *Kıkırdak Gülgül* olduğu yazıyordu. Kısacası, kapımızdaki ziyaretçinin her tarafından şamata ve mutluluk fıskırıyordu.

Yüzündeki acılı ifade dışında...

“Tuhafoğulları burada mı oturuyor?” diye sordu. Hepimiz başımızı salladık.

“Ebeveynleriniz evde mi?”

Arkama bakınca annemle babamın kapıya geldiğini gördüm. Annem ellerini bir havluya siliyordu. “Merhaba. Size nasıl yardımcı olabiliriz Bay Palyaço?” diye sordu.

Lyra, “Bu, Bay Gülgül,” diye düzeltti.

Palyaço kaşlarını çattı. “Bana Kıkırdak diyebilirsiniz hanımefendi. Tuhafoğlu ailesine bir mesaj iletmek için Mutlu Anlar Mesaj ve Telgraf Servisi’den geliyorum.”

Babam ellerini ovuşturdu. “Vay! Şarkılı bir telgraf mı? Hâlâ böyle şeyler olduğunu bilmiyordum doğrusu. Sizi şirketimden mi yolladılar? Kızarmış tavukla mı ilgili?”

Kıkırdak’ın kafası karışmış gibiydi. “Kızarmış tavuk mu?” Bir an babama baktıktan sonra başını iki yana salladı. “Hayır, sanmıyorum.” Derin derin iç çekince, palyaço burnu azıcık öttü.

“Bakın Bay ve Bayan Tuhafoğlu, öncelikle sizden özür dilemem gerektiğini hissediyorum. Bu gerçekten benim alanım değil. Normalde yıldönümlerine giderim. Doğum günü partileri falan. Bazen evlenme teklifine yardım ettiğim de olur. Ama bu... bu bir ilk. Dürüst olmak gerekirse bunu başarabileceğimden bile tam olarak emin değilim.”

Lyra, “Performans anksiyetesi insanı bitap düşürebilir,” diye bilgi verdi.

Kıkırdak, Lyra’yı ilk defa fark ediyormuş gibi baktı. “Evet. Peki. Tamam. Biliyor musunuz... lafı dolandırmadan işime baksam iyi

olacak.” Palyaço, kabarık gökkuşağı kıyafetinin içindeki gizli cep-ten bir kaval çıkardı ve tiz bir nota üfledikten sonra mırıldanarak, “Oooo,” diye şarkısına başladı.

Aniden parmağını yukarı kaldıran Cass, “Dursanıza bir dakika,” dedi. “Kaydedebilmek için telefonumu alabilir miyim? Müzi- kaldeki arkadaşlarım buna bayılacak!”

Kıkırdak, “Aslına bakarsanız bunun iyi bir fikir olduğunu...” diyecek olduysa da Cass çoktan yemek odasına geri dönmüş ve bizi, kapımızın önündeki kamburu çıkmış palyaçoya öylece ba- kar hâlde bırakmıştı. Komşulardan biri bizi izliyor olabilir mi diye sokağı şöyle bir kolaçan ettim. “Tuhafogulları kapıda dikilmiş bir palyaçoyla konuşuyor,” derdi komşulardan biri. Bir başkası, “Hiç şaşırmadım,” diye yanıt verirdi. Ne de olsa bizim evimizde gördük- leri en tuhaf şey bu olmazdı.

Ablam, elindeki telefonu kapıya doğrultmuş olarak döndü. “Özür dilerim. Lütfen devam edin efendim.”

Kıkırdak bir kez daha mırıldanarak, kulağıma tanıdık gelen ama adını çıkaramadığım o melodinin tınısını yakalamaya çalış- tı. Türkiye benzer, neredeyse ninni denebilecek bir ezgisi vardı. Palyaço, devasa kırmızı ayakkabılarından birini yere vurarak söy- lemeye başladı:

“Ooooo, Tuhafoglu Baba, ne ihtişamlı yaşadı.

Kahkahaları yeri göğü çınlatırdı. Her zaman büyük oynadı.

Her anlamıyla süper bir adamdı.

Fakat Tuhafoglu Baba tahtalköyü boyladı.”

Kıkırdak bir saniyeliğine yüzümüzü inceleyerek durakladı. Onu doğru duyduğumdan tam olarak emin değildim. Ya da duy- muştum ama başka bir şey bekliyordum. Bir espri. Bir açıklama.

Kıkırdak'tan gerçek bir kıkırdama. Arkamda duran babama bir göz attım ama o da benim kadar şaşkın görünüyordu. Bu toplu şaşkınlıktan doğan sessizliğimiz, palyaçoyu cesaretlendirmiş gibiydi.

“Evet, yaradanına kavuştu. Oldu rahmetli.

Nalları dikti. Ruhunu teslim etti.

Mortu çekti. Topu dikti.

Yaşadı kaderini. Eceli geldi.

Toprak oldu. Doldu vadesi.

Çıktı son yolculuğuna.

Yerin altında daldı derin bir uykuya.

Kavuştu sonunda mevlasına.

Budur bugün burada olma nedenim,

Öbür dünyaya göçtüğünü size haber ederim.

Ama siz üzülmün istemedi,

Bu yüzden kapınıza bir palyaço gönderdi.

Göçüp gitmiş olsa bile bilin ki,

Size duyduğu sevgi hep baki.

Evet, Tuhafoğlu Baba büyük bir adamdı,

Ama neticedeeee... tahtalıköyü boyladı.”

Kıkırdak, şarkısını bitirince, şov dünyasında gördüğümüz tarzdaki beyaz eldivenli ellerini salladı ve sonra sıkılğan bir şekilde, aşırı bol pantolonunun cebine soktu.

“Şey.. bu kadardı,” dedi.

Palyaço bize bakıyordu. Biz de donakalmış hâlde ona. Kapı önüne dolmuş, suskun bir Tuhafoğulları yığını. Upuzun bir dakika boyunca baktık. Az önce büyükbabanın öldüğünü sana bildiren,

turuncu peruklu ve altmış numara ayakkabı giymiş bir adama bakıyorsan, bir dakika, milyon dakikaymış gibi gelir.

İlk konuşan, babam oldu.

“Şaka mı yapıyorsunuz?”

Kıkırdak gür, mavi kaşını kaldırdı. “Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?”

Bu sorunun iyi bir cevabı yoktu.

“Bakın, iyi insanlara benziyorsunuz ve sizi üzmem niyetinde değilim,” diye devam etti palyaço. “Ben sadece bana söyleneni yapıyorum. Şarkıları yazan ben değilim, ben sadece söylerim. Belki gerçekten bir *şakadır*. Ama değilse, o zaman... şey... başınız sağ olsun.”

Annemle babam bakıştı; annem alnını kırıştırmıştı, babamın ağzı da ne diyeceğini bilemiyormuş gibi açılıp kapanıyordu. Cass, müzikaldeki başrolü az önce başkasına kaptırmış gibi duruyordu. Lyra şüpheci görünüyordu ama o normalde de böyle görünür zaten.

Benimse aklımda aynı düşünceler dönüp duruyordu.

Bu gerçek olamaz. Tuhafoğlu Baba ölmüş olamaz.

Kıkırdak Gülgül, tek elini cebinden çıkarıp bize bir şey uzattı. Çubuklara takılmış, gökkuşağı renklerinde üç adet küre.

“Lolipop ister misiniz?”

TUHAFLIKLAR AİLESİ YOLLARDA

Orion Tuhafoğlu'nun ailesi, ismi gibi biraz tuhaf. Babası, hayatını acayip aromalara sahip jelibonlar üreterek kazanıyor, küçük kız kardeşi de tam bir yürüyen sözlük. Annesi ve ablasının ise onlardan aşağı kalır yanı yok. Yine de ailenin hiçbir üyesi tuhaflık konusunda Orion'un büyükbabası Tuhafoğlu Baba'nın eline su dökemez...

İşte bu yüzden, Tuhafoğlu Baba'nın hayatını kaybettiğini öğrenen Orion ve ailesi arabalarına doluşarak ona son bir kez veda etmek için yola koyulduğunda, Orion nedense öykünün burada bitmeyeceğini düşünmeden edemiyor.

Duygusal olduğu kadar eğlenceli olan bu yolculuk Tuhafoğlu ailesini sonsuza kadar değiştirirken, gerçeklerin görünenden ibaret olmadığını hatırlatıyor...

"Mizah, şaşırtıcı olay örgüsü ve sıradışı karakterler, kendini keşfetme hikâyesi etrafında şekillenen bu müthiş romanda buluşuyor."

—SCHOOL LIBRARY JOURNAL

13 YAŞ VE ÜSTÜ

ISBN: 978-605-285-474-7

9 786052 854747

tudem.com

tudemyayingrubu